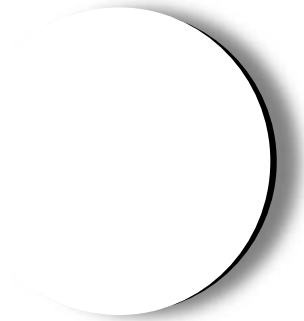

Andrea Cremer

De keuze

Ik kon het geschreeuw niet negeren. Om me heen was het donker. Een vreselijk gewicht drukte op mijn borstkas, waardoor ik half stikkend in mijn eigen bloed lag te verdrinken. Ik ging rechtop zitten, snakkend naar adem, en knipperde tegen de schaduwen.

Het geschreeuw was opgehouden. Stilte stroomde de kamer in. Ik slikte een paar keer pijnlijk en probeerde mijn kurkdroge mond te bevochtigen. Het duurde even voordat ik besepte dat ik degene was die had geschreeuwd en mijn keel daardoor nu rauw aanvoelde. Ik legde mijn handen op mijn borst. Mijn vingers gleden over de stof van mijn bovenkleding. Die was glad, zonder een spoor van de scheuren of de rafels die pijlen uit een kruisboog achterlieten. In het vage licht zag ik niet veel, maar ik wist wel dat dit niet mijn kleren waren, of beter gezegd, dat dit niet de trui was die ik van Shay had geleend. De trui die ik had gedragen op de avond dat alles anders was geworden.

Allerlei beelden schoten door mijn gedachten. Een deken van sneeuw. Een donker bos. Roffelende trommels. Wolfengehuil dat me naar de verbintenis riep.

De verbintenis. Mijn bloed verkilde. Ik was gevlucht voor mijn eigen lot.

Ik was bij Ren vandaan gevlucht. Bij de gedachte aan de alfa van de Akonieten voelde mijn borstkas strak aan, maar toen ik mijn handen voor mijn gezicht sloeg, zag ik iemand anders. Een jongen, op zijn knieën, geblinddoekt en geboeid, alleen in het bos.

Shay.

Ik hoorde zijn stem, ik voelde dat zijn handen over mijn wang streken terwijl ik telkens weer bijkwam en buiten bewustzijn raakte. Wat was er gebeurd? Hij had me zo lang alleen in het donker gelaten... Ik was nog steeds alleen. Maar waar?

Mijn ogen begonnen te wennen aan het schemerlicht in de kamer. Buiten was het bewolkt, maar door de hoge glas-in-loodramen in de lange wand tegenover me viel toch nog genoeg zonlicht naar binnen om de bleke schaduwen een rozige gloed te geven. Ik keek of ik ergens een uitgang zag en ontdekte een hoge eikenhouten deur, rechts van het bed. Drie, hoogstens vijf meter bij me vandaan.

Ik wist mijn ademhaling tot bedaren te brengen, maar mijn hart bonsde nog altijd hevig. Ik zwaaide mijn benen over de rand van het bed en probeerde aarzelend of ik kon staan. Dat lukte zonder problemen. Ik voelde dat elke spier tot leven kwam, gespannen en strak, klaar voor wat er op me wachtte. Wat het ook was.

Als het moest, zou ik kunnen vechten. En doden.

Mijn oren vingen het geluid op van gelaarsde voetstappen. De deurknop bewoog, de deur zwaaide naar binnen toe open en ik zag een man staan die ik nog maar één keer eerder in mijn leven had gezien. Hij had dik haar, donkerbruin, de kleur van koffie zonder melk. Zijn gezicht had krachtige, scherpe trekken, met hier en daar wat rimpeltjes en grijze stoppels die erop wezen dat hij zich al een paar dagen niet meer had geschoren. Onverzorgd, maar niet onaantrekkelijk.

Ik had dat gezicht voor het laatst gezien toen hij me met het gevest van zijn zwaard buiten westen sloeg. Mijn hoektanden werden scherper en een grom steeg op uit mijn borst.

Hij deed zijn mond open en wilde iets zeggen, maar ik veranderde in een wolf, drukte me tegen de grond en grauwde naar hem. Ik liet hem mijn hoektanden zien en bleef grommen, diep vanuit mijn keel. Ik kon twee dingen doen: hem aan stukken scheuren of langs hem heen rennen. Ik vermoedde dat ik maar een paar tellen de tijd had om een keuze te maken.

Zijn hand ging naar zijn middel, schoof zijn lange leren jas naar achteren en sloot zich rond het gevest van een lange, gebogen sabel.

Het wordt dus vechten.

Mijn spieren trilden toen ik verder ineendook, mikkend op zijn keel.

‘Wacht.’ Hij liet het gevest los en stak zijn handpalmen omhoog in een poging me te kalmeren.

Ik verstijfde, uitermate verbaasd door dit gebaar en een tikkeltje beledigd door zijn veronderstelling. Zo gemakkelijk liet ik me niet geruststellen. Nadat ik mijn hoektanden snel op elkaar liet klappen, waagde ik het om een blik op de gang achter hem te werpen.

‘Dat zou ik niet doen als ik jou was,’ zei hij. Hij ging voor me staan, zodat ik niets meer kon zien.

Mijn antwoord was een grom.

En jij wilt niet weten wat ik kan doen als ik in de val zit.

‘Ik begrijp het wel,’ ging hij verder, terwijl hij zijn armen over elkaar sloeg. Zijn wapen stak in de schede. ‘Stel dat je me weet te passeren, dan stuit je aan het einde van de gang op een paar bewakers. En stel dat je die voorbij weet te komen – en ik denk dat je dat kunt, aangezien je een alfa bent – dan kom je bij de uitgangen een nog grotere groep wachters tegen.’

Aangezien je een alfa bent. Hoe weet hij wie ik ben?

Nog steeds grommend deinsde ik terug, en ik keek over mijn schouder naar de hoge ramen. Daar zou ik met gemak doorheen kunnen breken. Het zou pijn doen, maar als ze niet te hoog boven de grond zaten, zou ik het wel overleven.

‘Dat gaat niet lukken,’ zei hij, met een snelle blik op de ramen.

Wat is dit voor vent? Kan hij gedachtelezen?

‘Dat is een val van minstens vijftien meter, en je zou op massief marmer neerkomen.’ Hij deed een stap naar voren. Ik deinsde weer terug. ‘En niemand hier wil dat je gewond raakt.’

De grom stierf in mijn keel.

Hij liet zijn stem zakken en vervolgde langzaam: ‘En als je weer je mensengedaante aanneemt, kunnen we met elkaar praten.’

Ik knarsetandde, gefrustreerd, en deed een stap opzij. Maar we wisten allebei dat mijn zelfvertrouwen met de minuut minder werd.

‘Als je het op een lopen zou zetten,’ ging hij verder, ‘zouden we je moeten doden.’

Hij zei het zo kalm dat het even duurde voordat zijn woorden tot me doordrongen.

Ik liet bij wijze van protest een scherpe blaf horen, die overging in een duistere lach toen ik mijn menselijke vorm aannam.

‘Ik dacht dat niemand hier wil dat ik gewond raak.’

Zijn ene mondhoek krulde omhoog. ‘Dat klopt, Calla. Ik ben Monroe.’ Hij deed een stap naar voren.

‘Blijf waar je bent.’ Ik liet hem mijn hoektanden zien.

Hij kwam niet dichterbij.

‘Je hebt niet geprobeerd me te doden,’ zei ik, nog steeds om me heen kijkend of iets in deze kamer me kon helpen een tactisch voordeel te krijgen. ‘Maar dat betekent niet dat ik je kan vertrouwen. Als ik dat stuk staal dat daar aan je riem hangt ook maar een centimeter zie bewegen, kun je je arm gedag zeggen.’

Hij knikte.

De vragen dreunden zo hard in mijn schedel dat ik er hoofdpijn van kreeg. Opnieuw had ik het gevoel dat ik geen lucht kreeg. Ik mocht niet in paniek raken. Ik mocht evenmin een spoor van zwakte tonen.

Herinneringen roerden zich diep in mijn binnenste, dansten onder mijn huid en zorgden voor kippenvel op mijn armen. Kreten van pijn schalden door mijn hoofd. Ik huiverde, ik zag schimmen als nevel om me heen kronkelen en hoorde de succubi boven me schreeuwen. Mijn bloed veranderde in ijs.

'Monroe! De jongen is hier!'

'Waar is Shay?'

Ik stikte bijna in zijn naam en voelde ontzetting opwellen in mijn keel terwijl ik op Monroe's antwoord wachtte.

Flarden uit het verleden dansten door mijn gedachten, als wazige beelden die maar niet scherp wilden worden. Ik worstelde met de herinneringen, ik probeerde ze te vangen en op hun plaats te houden zodat ik zou begrijpen wat er was gebeurd en hoe ik hier was beland. Ik wist nog dat ik door smalle gangen had gerend, beseffend dat we in de val zaten, zoekend naar de bibliotheek op het landgoed van Bosque Mar, de oom van Shay. Die me zo had laten twijfelen aan wat er met ons gebeurde dat mijn woede minder fel was gaan vlammen.

Shay hield mijn hand zo stevig vast dat het pijn deed. 'Vertel nu eens wie je echt bent.'

'Ik ben je oom,' zei Bosque kalm terwijl hij naar ons toe liep. 'Je eigen vrees en bloed.'

'Wie zijn de Hoeders?' vroeg Shay.

'Die zijn zoals ik en willen je alleen maar beschermen. Je helpen,' antwoordde Bosque. 'Shay, je bent anders dan andere kinderen. Je hebt onontgonnen vaardigheden waarvan je je niet eens een voorstelling kunt maken. Ik kan je laten zien wie je echt bent. Ik kan je leren hoe je je krachten kunt gebruiken.'

'Als je Shay echt zo graag wilt helpen, waarom was hij dan het offer bij mijn verbintenis?' Ik duwde Shay achter me en schermde hem af van Bosque.

Bosque schudde zijn hoofd. 'Dat is weer zo'n tragisch misverstand. Dat was een test, Calla, om te zien hoe trouw je bent aan onze zaak. Ik dacht dat we je het beste onderwijs hadden geboden, maar misschien ken je het verhaal van Abraham niet, die zijn zoon Isaak diende te offeren? Is het offeren van een geliefde niet het ultieme bewijs van geloof? Dacht je echt dat we je Shay wilden laten doden? We hebben je gevraagd hem te beschermen.'

Ik begon te beven. 'Je liegt.'

'O ja?' Bosque glimlachte en zag er bijna vriendelijk uit. 'Heb je na

alles wat er is gebeurd geen vertrouwen in je meesters? We zouden je nooit hebben gedwongen om Shay iets aan te doen: op het allerlaatste moment zou er in plaats van hem een ander zijn gedood. Ik begrijp heel goed dat een dergelijke proef te wreed lijkt om eerlijk te kunnen zijn, dat het van jou en Renier misschien te veel gevraagd was. Misschien zijn jullie te jong voor zo'n beproeving.'

Ik balde mijn handen tot vuisten om te voorkomen dat Monroe ze zou zien trillen. Ik hoorde het gekrijs van de succubi en incubi, het gesis van de chimaera's en de schuifelende passen van die vreselijke uitgedroogde wezens die uit de portretten aan de wanden van het landhuis waren gekropen.

'Waar is hij?' vroeg ik weer, knarsetandend. 'Ik zweer het je, als je niet zegt waar...'

'Hij staat onder onze hoede,' zei Monroe kalm.

Daar was dat halve, vooringenomen lachje weer. Ik begreep maar niet waarom hij zo beheerst en zelfverzekerd was.

Ik wist niet goed wat hij met 'hoede' bedoelde. Met mijn hoektanden nog steeds ontbloot sloop ik voorzichtig door de kamer, wachtend totdat Monroe iets zou doen. Zelfs nu ik naar hem keek, dansten de wazige beelden uit het verleden als aquarellen voor mijn ogen.

Koud metaal rond mijn armen. Het klikken van een slot, plotseling geen gewicht meer rond mijn polsen. De warmte van een vriendelijke aanraking die de kou uit mijn huid wreef.

'Waarom is ze nog niet wakker?' vroeg Shay. 'Je had beloofd dat ze ongedeerd zou blijven.'

'Ze mankeert niets,' zei Monroe. 'Betoverde pijlen hebben hetzelfde effect als een zwaar kalmeringsmiddel; het duurt even voordat het is uitgewerkt.'

Ik probeerde iets te zeggen, te bewegen, maar mijn oogleden waren zo zwaar en de duisternis van de slaap trok me opnieuw naar zich toe.

'Als we een overeenkomst kunnen sluiten, breng ik je naar hem toe,' ging Monroe verder.

'Een overeenkomst?' Ik had gelijk gehad, ik mocht geen spoor van zwakte laten zien. Als ik een of andere deal met een Zoeker

zou sluiten, zou dat op mijn voorwaarden zijn.

‘Ja,’ zei hij. Hij durfde een stap in mijn richting te zetten. Toen ik niet protesteerde, glimlachte hij. Hij deed niet alsof – ik rook geen angst – maar zijn glimlach werd door iets anders verjaagd. Pijn?

‘We hebben je nodig, Calla.’

Mijn verwarring gonsde zo luid dat ik het gevoel als een lastige zwerm vliegen van me af moest schudden. Ik moest de indruk wekken dat ik zelfverzekerd was en niet werd afgeleid door zijn vreemde gedrag.

‘Wie zijn “we” eigenlijk? En waarom hebben jullie me nodig?’

Mijn woede was afgenomen, maar ik zorgde ervoor dat mijn tanden vlijmscherp bleven. Monroe mocht niet vergeten met wie hij te maken had, ook niet voor heel even. Ik was nog altijd een alfa; daar moest ik aan blijven denken, dat moest hij kunnen zien. Die kracht was het enige wat ik op dit moment had.

‘Mijn volk,’ zei hij, met een vaag gebaar naar wat er achter hem voorbij die deur lag. ‘De Zoekers.’

‘Jij bent hun leider?’ Ik fronste.

Hij zag er sterk maar verformfaaid uit, als iemand die nooit voldoende slaap kreeg.

‘Ik ben een leider,’ zei hij. ‘Ik sta aan het hoofd van het Haldissteam. We werken vanuit de buitenpost in Denver.’

‘Laten we het eens over je vrienden in Denver hebben.’

Ergens in de krochten van mijn geheugen glimlachte Lumine, mijn meesteres, en begon een Zoeker te schreeuwen.

Ik sloeg mijn armen over elkaar om te voorkomen dat ik zou huiveren. ‘Goed.’

‘Maar mijn team is niet het enige dat je hulp nodig heeft,’ vervolgde hij. Hij draaide zich opeens om en begon voor de deur te ijsberen. ‘Dat hebben we allemaal. Alles is veranderd, er is geen tijd te verspillen.’

Terwijl hij dat zei, haalde hij zijn hand door zijn donkere haar. Ik vroeg me even af of ik ervandoor moest gaan – hij was duidelijk afgeleid – maar er was iets in zijn manier van doen wat me zo fasci-

nerde dat ik niet eens meer wist of ik wel wilde ontsnappen.

‘Je bent misschien wel onze enige kans. Ik geloof niet dat de Telg, zoals wij Shay noemen, dit alleen kan doen. Misschien ben jij het ontbrekende deel van de vergelijking. Het keerpunt.’

‘Het keerpunt van wat?’

‘Van deze oorlog. Daar kun jij een einde aan maken.’

Oorlog. Dat woord deed mijn bloed koken. Daar was ik blij om; ik voelde me sterker nu ik de warmte door mijn aderen voelde stromen. Deze oorlog was de strijd waarvoor ik was grootgebracht.

‘Je moet je bij ons aansluiten, Calla.’

Ik hoorde hem amper. Ik zat opgesloten in een rode nevel, vervuld van gedachten aan het geweld dat zo’n groot deel van mijn leven had bepaald.

De Heksenoorlog.

Sinds ik groot genoeg was om met mijn tanden vlees te snijden, had ik de Hoeders gediend in hun gevechten tegen de Zoekers. Ik had voor hen gejaagd. Ik had voor hen gedood.

Mijn blik richtte zich op Monroe. Ik had leden van zijn volk gedood. Hoe kon hij nu dan vragen of ik me bij hen wilde aansluiten?

Hij verstijfde, alsof hij mijn argwaan kon voelen. Hij zei niets, maar klemde zijn handen achter zijn rug ineen en bleef me aankijken, wachtend totdat ik iets zou zeggen.

Ik slikte en dwong mezelf om kalm te klinken. ‘Je wilt dat ik voor jullie ga vechten.’

‘Niet alleen jij,’ zei hij. Ik kon zien dat het hem ook moeite kostte om rustig te spreken. Hij leek dolgraag de lucht tussen ons met zijn gedachten te willen vullen. ‘Maar jij speelt een sleutelrol. Je bent een alfa, een leider. Die hebben we nodig. Die hebben we altijd al nodig gehad.’

‘Ik snap het niet.’

Toen hij antwoordde, glansden zijn ogen zo helder dat ik niet wist of ik bang of geboeid moest zijn. ‘De Wakers, Calla. Jouw roedel. Je moet hen aan onze kant zien te krijgen. Voor ons laten vechten.’

Het voelde alsof de grond onder me wegzakte en ik in een vrije val was geraakt. Ik wilde hem dolgraag geloven, want was dit niet waarop ik had gehoopt?

Een manier om mijn roedel te bevrijden.

Ja. Ja, dat was het. Zelfs nu begon mijn hart te bonzen bij de gedachte aan een terugkeer naar Vail, aan het vinden van mijn roedelgenoten. Een terugkeer naar Ren. Ik kon hen allemaal bij de Hoeders vandaan halen. Naar iets anders brengen. Naar iets beters.

Maar de Zoekers waren mijn vijanden... Als ik een verbond met hen sloot, zou ik uiterst voorzichtig moeten zijn. Ik besloot mijn aarzeling te benadrukken.

‘Ik weet niet of dat wel gaat...’

‘Jawell!’ Monroe dook naar voren, alsof hij mijn handen wilde vastpakken. Er glom iets van waanzin in zijn ogen.

Ik sprong naar achteren, nam mijn wolvenvorm aan en hapte naar zijn vingers.

‘Het spijt me.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Er zijn zo veel dingen die je niet weet.’

Ik veranderde opnieuw. Er stonden diepe lijnen in zijn gezicht gegrift. Het leek opgejaagd, vol geheimen.

‘Geen plotselinge bewegingen, Monroe.’ Ik liep langzaam naar hem toe, met mijn hand uitgestoken om een volgende toenaderingspoging af te weren. ‘Ik heb belangstelling, maar ik vraag me af of je wel beseft wat je van me vraagt.’

‘Dat beseft ik heel goed.’ Hij wendde zijn blik af en kromp bijna ineen bij die woorden. ‘Ik vraag je om alles op het spel te zetten.’

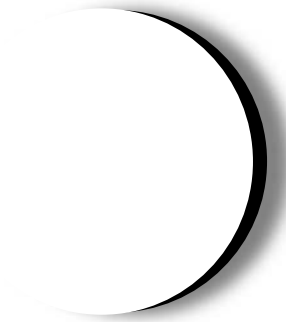
‘En waarom zou ik dat doen?’ vroeg ik.

Ik kende het antwoord al. Ik had alles op het spel gezet om Shay te redden. En dat zou ik zo weer doen als het betekende dat ik kon terugkeren naar mijn roedel. Als ik de roedel kon redden.

Hij deed een stap naar achteren en stak zijn arm uit, niet langer mijn weg naar de deur versperrend.

‘Vrijheid.’

2

De deur gaf toegang tot een brede, goed verlichte gang. Ik wist nog net te voorkomen dat ik naar adem hapte toen ik de wanden zag, gehouwen uit glanzend marmer dat het zonlicht dat door de ramen naar binnen viel als een zacht schitterende sluier weerkaatste.

Waar ben ik?

De overrompelende schoonheid van mijn omgeving leidde me zo af dat ik niet merkte dat Monroe en ik niet de enigen in de hal waren.

‘Opgelet.’ Een opvallend norse stem maakte me aan het schrikken.

Ik draaide me om, nog net in staat om mijn menselijke vorm te behouden en kwaad omdat ik me zo had laten verrassen. Toen ik zag wie er had gesproken, veranderde ik bijna alsnog van vorm.

Ethan. Ik had hem twee keer eerder ontmoet, en beide keren hadden we gevochten. Eerst in de bibliotheek en daarna op het landgoed. Ik trok mijn lippen op zodat ik hem mijn hoektanden kon laten zien. Toen ik naar hem keek, balde ik mijn vuist voor